

Ünnepélyes pillanat

Fütyül a bíró és megindul a labda... Apró kölyökkorom óta hányszor éltem át ezt a pillanatot és mindig ünnepélyes szorongással.

Gyerekkorom egyik fő-tartalma, fő-élménye a futball. Életmódom is ehhez igazodott: Pest különböző grundjainak állandó látogatója, mondhatni bentlakója voltam. Életem első sorsdöntő problémája is körülötte forgott: futballista legyek-e vagy költő? Pedig nyolcéves koromban még jól össze tudtam egyeztetni a kettőt, ahogy ezt az első versem kezdősorai is tanúsítják:

Én vagyok az Eörsi Pista,
az bizony egy futballista...

Azóta a kérdés egyik fele eldőlt: futballista nem lettem. De továbbra is bolondosan szeretem a guruló labdát.

Mit is szeretek ebben a játékban? Talán a mozgás szépségét? Vagy az ötletet, szellemességet, amelyet először Cseh Matyiban csodáltam meg? Vagy az összhangot, a közösséget, 11 ember egy célra irányuló akaratát, tevékenységét? A gyorsaságot, a rugalmasságot, az erőt? Mindezt együtt és még jobban a szívósságot, az akaraterő megfeszülését, a küzdelmet magát. Ezen a ponton találkozik a játék és a munka, itt fog kezet bennem a futballista és a versíró. Nincsen számomra boszszantóbb, mint amikor egy játékos nem megy utána a labdának, kizárólag a klaszsisából él. Rúghat, fejelhet meccsenként akár három gólt is, lemondó kézlegyintéseit nem bírom megbocsátani.

„Játék”, „játékos” — kétszer is használtam ezt a szót, mert hangsúlyozni szeretném, hogy a futballt mint játékot, sportot szeretem. Azért ismételve ezt a szót, mert szeretném elmondani: nem volt egészséges dolog tavaly, hogy a szurkolók jórésze a futballt, enyhén szólva, élethalálharc-csal cserélte össze. Tavaly? Tudom, emlékszem rá, sokkal régibb ügy ez... 10—12 éves lehettem, a 40-es évek elején, amikor a B-középen izgultam végig a Ferencváros—Csepel-rangadót. És veszttemre, Csepel-drukker voltam, s ráadásul makacs gyerek, aki nem szereti környezetétől függővé tenni érzelmi kitöréseit. Egy szó mi száz: olyan monoklikkal tértem haza, mint egy gróf, és az orrom almanagyságúra puffadt. Az eredményt ez persze nem befolyásolta, a Fradi kikapott, a monokli is elmúlt, de emléke élesen megmaradt.

Elindul a labda féléves vadorútra. Vajon melyik hálót tiszteli meg legtöbbször, és hol talál barátságtalan, zárt kapukra? Vajon hány fiatal láb fogja idén először leigázni, szolgálatába állítani ökererekségét? Én mindenestre újra megkezdem az edzést: az utánpótlás nevelésével foglalkozom. Egyéves fiam a járókájában áll, én meg lövöm felé a labdát. Az visszapattan a lécekről nagy csattanással, és én büszke vagyok edzői sikereimre, mert fiam már csöppet sem fél, ellenkezőleg, kapkod feléje nagy vágyakozással. Túl vagyunk az első nehézségen. Nemsokára már együtt fogunk örülni, amikor fütyül a bíró és megindul a labda...

Eörsi István